

The logo consists of the letters 'LA' in a bold, black, sans-serif font. The 'L' is stylized with a vertical bar on its right side, and the 'A' is a simple, blocky letter.

Programa de mà
Dilluns 8 de juny de 2009

MUSIKABEND **23**
Solistes de la Banda Municipal

Temporada de
Cambra
2008/09

L'AUDITORI:CAMBRA

23 MUSIKABEND

Solistes de la Banda Municipal

Dilluns 8 de Juny de 2009 / Sala 2 Oriol Martorell / 20.00 hores

Comentaris previs a càrrec de Luca Chiantore

Solistes de la Banda Municipal de Barcelona . Alfons Reverté director

PRIMERA PART

Felix Mendelssohn (Hamburg, 1809 – Leipzig, 1847)

Overture für Harmoniemusik en do major, op. 24 (1826) 10 min

Andante con moto-Allegro vivace

Max Reger (Brad, Baviera, 1873 – Leipzig, 1916)

Serenade en si bemoll major (1904) 8 min

Moderato

Igor Stravinsky (Oranienbaum, act. Lomosov, prop Leningrad, 1882 – Nova York, 1971)

Symphonies of wind instruments (1920 / versió 1947) 12 min

SEGONA PART

Richard Strauss (Munic, 1864 – Garmisch-Partenkirchen, 1949)

Serenade en mi bemoll major, op. 7 (1881) 10 min

Andante

Kurt Weill (Dessau, 1900 – Nova York, 1950)

Kleine Dreigroschenmusik für Blasorchester (1929) 22 min

Suite de *L'opéra de tres rals*

1. Ouverture
2. Die Moritat von Mackie Messer
3. Anstatt dass song
4. Die Ballade von angenehmen Leben
5. Pollys Lied
6. Tango-Ballade
7. Kanonen-Song
8. Dreigroschen-Finale

Les durades són aproximades. La pausa serà de 15 minuts.

Nota: Si voleu, podeu consultar per avançat el programa de mà de cada concert de la Temporada de Cambra. El trobareu a la nostra pàgina web www.auditori.cat dos dies abans del concert

LA VANGUARDIA

NOTES AL PROGRAMA

A finals del segle XVIII, l'aristocràcia europea va incorporar la música per a instruments de vent com a nova font d'entreteniment. Les formacions variaven en funció de la capacitat econòmica del patró de torn, però la feina d'aquests grups era proporcionar música ambiental o de ball als esdeveniments socials i tocar en concerts públics i privats. El repertori es basava en la música de moda del moment: marxes, danses i transcripcions d'òperes i ballets. Les *Harmoniemusik*, terme que designava tant les formacions de vent com la música escrita per a elles, han arribat fins als nostres dies en forma d'orquestrades i bandes de vent, sovint vinculades a la música *amateur* i amb un repertori a cavall entre el món acadèmic i la música popular.

Felix MENDELSSOHN va ser un músic tan prodigiós com versàtil, que va gaudir de totes les oportunitats per desenvolupar el seu talent. Amb només 15 anys ja havia compost cinc concerts solistes, 13 simfonies per a corda, un *Singspiel* i la primera simfonia. El jove Felix anomenà precisament *Harmoniemusik* una obra per a 23 instruments de vent i percussió escrita el 1824 per a la banda del *resort* bàltic Bad Doberan, on passava una temporada; aquesta peça es publicaria posteriorment com a *Obertura op. 24*. Una llarga introducció ens porta al tema principal, basat en un contundent salt d'octava que contrasta amb el segon tema en graus conjunts; l'obra és ràpida i vivaç i té un final apoteòsic i lluminós.

Les obres per a orgue són el llegat més conegut de **Max REGER**, però les seves composicions abasten molts i variats gèneres. Va escriure la *Serenata per a vents* (1904) durant la seva època de professor a Munic, un dels períodes més productius de la seva vida, si bé les seves idees no van ser massa ben acollides pels admiradors bavaresos de Liszt i Wagner. Reger admirava les propostes escèniques wagnerianes, però en les seves obres instrumentals i de cambra cercava sempre la "música absoluta". La *Serenata* reflecteix la seva fascinació per l'obra de J. S. Bach, amb textures intrincades i una utilització generalitzada del contrapunt.

Durant el període d'entreguerres, **Ígor STRAVINSKY** vivia exiliat a Suïssa, però la seva obra triomfava per Europa amb els Ballets Russos de Serge Diaghilev. En la seva *Symphonie d'instruments à vent*, estrenada el 1921 a Londres, Stravinsky força les tessitures dels instruments i juga amb la mètrica, la repetició dels motius i la dissonància; els moments de conjunt alternen amb passatges en què dos o tres instruments es disputen un mateix motiu. L'obra va patir tres revisions, un recurs que Stravinsky utilitzava per augmentar els seus ingressos per drets d'autor, tot i que sovint la seva creativitat generava obres completament diferents a les originals.

Richard STRAUSS començà a interessar-se per la música orquestral quan el seu pare va assumir el 1875 la direcció de l'orquestra *amateur* Wilde Gung'l. El jove Richard aprenia orquestració de manera pràctica, com s'aprenen els oficis, i participava en els projectes de l'orquestra amb peces com la *Serenata en mi bemoll* (1881) per a instruments de vent. L'obra és reposada i tranquil·la, i Strauss posa de manifest la capacitat expressiva i el potencial sonor dels vents. Molts anys després, el 1925, Strauss va dirigir la Banda Municipal de Barcelona en el transcurs d'una visita a la ciutat, i n'admirà la sonoritat simfònica que ell també havia volgut plasmar en la seva *Serenata* de joventut.

L'òpera dels tres rals (*Die Dreigroschenoper*, 1928) es va estrenar el 31 d'agost de 1928 a Berlín, amb un èxit inesperat i aclaparador. **Kurt WEILL** i Bertolt Brecht pretenien adaptar *The Beggar's Opera* (1728) de l'anglès John Gay, però el resultat fou una nova "obra amb música" que satiritza l'ordre establert i l'emergent societat de masses. El 1929, Weill va convertir vuit números de *L'òpera dels tres rals* en la *Kleine Dreigroschenmusik* per a vents, un arranjament que posa l'èmfasi en colors inusuals, destaca veus ocultes i n'afegeix de noves. L'obra de Weill i Brecht ha arribat en plena forma al segle XXI; el seu èxit demostrava, en paraules de Weill, "l'immens potencial d'una audiència que no té l'òpera entre les seves necessitats diàries". L'influent filòsof Theodor W. Adorno defensà l'obra de Weill i Brecht "malgrat el seu èxit", que considerava "un malentès". Weill no ho veia així: "El fet que la meua música per a *L'òpera dels tres rals* hagi estat industrialitzada no contradiu el que nosaltres pretenem, al contrari, ho reforça; tornariem a maneres de pensar errònies si neguéssim el valor artístic i la importància de la música només perquè ha trobat un camí entre les masses". Una interessant reflexió per tancar la *Musikabend* o vetllada musical d'avui.

Marisa Ruiz
MUSIKEON.NET

Alfons Reverté Casas director

Nascut a Barcelona en el sí d'una família de músics va estudiar al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona les especialitats de clarinet, solfeig, harmonia, composició, instrumentació i direcció d'orquestra. Paral·lelament, estudiava dret a la Universitat de Barcelona. Es va traslladar a Anglaterra per ampliar els estudis de direcció d'orquestra amb George Hurst, cap del Departament de Direcció de la Royal Academy of Music de Londres. Durant aquell temps, va treballar entre d'altres amb Lawrence Leonard, Robert Houlighan, Rodolfo Saglimbeni i Michael Rose.

Com a clarinetista és membre de l'OBC des de l'any 1986 i del Quartet de Clarinets de Barcelona. Ha actuat amb diverses orquestres com a solista, i amb l'OBC ha interpretat el *Concert per a corno di bassetto* de J. Backofen, dins del Festival Grec 93, i amb l'Orquestra de Cambra del Reial Cercle Artístic el *Concert per a corno di bassetto* d'A. Rolla. El 1998 va estrenar amb l'OBC al Palau de la Música Catalana el Concert per a clarinet baix i orquestra *Blue Mosaics* que li va dedicar el compositor nord-americà R. Patterson.

En l'àmbit pedagògic és director de l'Orquestra Simfònica Diaula i de la Jove Orquestra Municipal de la Garriga i professor a diversos cursos de música de cambra i de pràctica orquestral. També ha col·laborat com a director amb la Jove Orquestra Nacional de Catalunya i amb diversos Conservatoris de Catalunya i té en projecte la publicació d'una col·lecció de repertori orquestral adaptat als diversos nivells d'estudis musicals.

Ha dirigit entre d'altres orquestres l'OBC, la del Gran Teatre del Liceu, les simfòniques de Tenerife, La Coruña, Les Balears, la del Vallès, la Pablo Sarasate de Pamplona i la Banda Municipal de Barcelona i les de cambra de Cervera i bcn216. Recentment ha efectuat, amb gran èxit de crítica, una gira amb diverses orquestres per l'Argentina, com a solista de *corno di bassetto* i director.

El 1999 va ser nomenat director assistent de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, càrrec que va exercir fins al 2002, en què va ser nomenat director titular de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida.

Solistes de la Banda Municipal de Barcelona

Alfons Reverté director

Flautes

Manel Reyes, solista

Carmen Arrufat *

Josep Maria Llorens, flautí

Oboès

Màxim Solanes *

Jordi León

Maria Dolors Almirall, oboè i corn anglès *

Fagots

Xavier Cervera, solista

Jordi Moraleda

Carles Vallés, fagot i contrafagot *

Clarinets

Àngel Errea, concertino

José Miguel Micó, solista

Valeria Conti

José Joaquín Sánchez

Antonio Santos

Joana Altadill, clarinet i requint *

Martí Guasteví, clarinet i corno di bassetto *

Manuel Martínez, clarinet i corno di bassetto *

Xavier Vilaplana, clarinet i requint *

Saxòfons

Juan José Soler, soprano i tenor

Daniel Molina, alt solista

Trompes

Germán Izquierdo, solista

Miquel Zapata, solista

Manuel Montesinos

Josep Miquel Rozalén

Trompetes

Santiago Gozálbez, solista

Jesús Pascual

José Joaquín Salvador

Trombons

Emilio Bayarri, solista

Francisco José Ivars

Amadeu Puntí

Tubes

Antonio Chelvi, solista

Contrabaix

Antoni Cubedo

Timbals

Rafael Reig, solista

Percussió

Mateu Caballé, solista

Sebastià Bel *

Piano

Josep Buforn *

Banjo/Guitarra

Antoni Cubedo

* Col·laborador